

kansk side. Denne fortolkning deles ikke af USA og Storbritannien.

Vi havde for nylig en debat med en række eksperter om våbeninspektionen, og der var bred enighed om, at 60 dage er alt for kort tid, hvis der skal gives et retvisende billede. Med andre ord: Vi risikerer en krig, fordi der ikke er givet tid nok til våbeninspektørerne.

Vi er alle enige om, at Saddam Hussein er en bandit, og at han har talrige forbrydelser på sin samvittighed, men de fleste tænkende mennesker er vel også enige om, at det ikke er nok til at indlede en krig, der kan få vidtgående konsekvenser.

Hele manøvren bliver ikke mindre betænkelig, når den sammenkædes med terrorismen. Der er ingen indikationer for, at der eksisterer nogen sammenhæng mellem Irak og Al-Qaeda eller andre dele af den globale terrorisme.

Tværtimod er der solide argumenter for, at Osama bin Laden afskyr Saddam Hussein, og at dette er gengældt.

Stadig væk skal vi holde fast i, at den internationale terrorisme bekæmpes ikke gennem store militæraktioner. Militæret er simpelt hen uegnet til det formål. En amerikansk militæraktion handler langt mere om olieressourcer og amerikanske olieinteresser, og derfor er vi også nødt til at forholde os til det.

Den danske regering gør normalt det, som USA befaler. Gør den det også denne gang? Tør den handle selvstændigt, som den tyske regering har gjort det? Lad os håbe det.

#### **Formanden:**

På min liste står der hr. Jeppe Kofod, men vi giver ordet til hr. Lykketoft i stedet for. Det er også udmærket.

#### **Mogens Lykketoft (S):**

Jeg skal bare kort begrunde den af forespørgslerne, som hr. Jeppe Kofod og jeg har rettet til statsministeren og udenrigsministeren.

Vi er jo enige om, at det har varet alt for længe at sikre, at Irak afvikler sine masseødelæggelsesvåben i overensstemmelse med de forpligtelser, det har påtaget sig. Vi har lagt overordentlig stor vægt på, at det blev håndteret i enighed i verdenssamfundet. Derfor er vi jo selvfølgelig lige nu i en fase, der giver anledning til en vis optimisme, når et enigt Sikkerhedsråd har kunnet stille betingelserne og procedurerne op på en måde, som jeg nok lidt til forskel fra hr. Holger K. Nielsen mener er rimelig klar.

Men det, som i fortsættelsen bliver aldeles afgørende, er, at vi så bliver i det multilaterale spor, at vi holder fast i, at det også er FN's Sikkerhedsråd, der drager konklusionerne, når våbeninspektørerne har gjort deres arbejde.

Derfor vil det selvfølgelig også være en del af den debat, vi har i dag. Men jeg synes, det er værd at hæfte sig ved, at verdenssamfundet i helt usædvanlig klarhed og i helt usædvanlig grad står sammen om nu at sikre, at de beslutninger, der er truffet for længst, de forpligtelser, der er indgået for længst, også bliver håndhævet.

#### **Besvarelse**

Kl. 10.10

**Statsministeren** (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne takke for forespørgslerne om udviklingen i FN's bestræbelser på at afvikle Iraks masseødelæggelsesvåben og muligheden for et USA-ledet angreb på Irak.

Da Irak i august 1990 angreb nabolandet Kuwait, var det en eklatant overtrædelse af FN's Pagt. Reaktionen fra det internationale samfund var stærk og faldt prompte. En amerikansk ledet multinational militærkoalition under mandat fra FN's Sikkerhedsråd tvang Saddam Hussein til at opgive besættelsen af Kuwait. Også Danmark bidrog til den internationale FN-styrke i Golfkrigen, bl.a. med korvetten »Olfert Fischer«.

Som betingelse for den våbenhvile, der endte Golfkrigen i marts 1991, måtte Irak acceptere, at landets lagre af biologiske og kemiske masseødelæggelsesvåben skulle destrueres. Tilsvarende skulle landets lagre af mellem- og langdistansecemissiler elimineres. Endelig skulle det sikres, at landet ikke igen fik kapacitet til at fremstille sådanne masseødelæggelsesvåben, herunder også atomvåben. Med Sikkerhedsrådets resolution 687 af 1991 blev FN's særlige kommission for Irak nedsat, den såkaldte UNSCOM.

Våbeninspektørernes arbejde i Irak var fra starten præget af det irakiske regimes chikanerier, trakasserier og sabotage. Men på trods heraf lykkedes det i perioden 1991 til 1998 at destruere et større antal masseødelæggelsesvåben og missiler og irakiske fabrikker til fremstilling af disse forfærdelige våben.

Effektiviteten i denne afvæbning fik så i 1998 det irakiske regime til at trække i nødbremsen. Våbeninspektørerne blev simpelt hen nægtet